

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 175/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. S., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5 C 24/2007 z 28. novembra 2012 o zamietnutí jej návrhu na spojenie vecí a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 24/2007 z 28. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) o zamietnutí jej návrhu na spojenie vecí.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresným súdom sú vedené viaceré konania týkajúce sa bytového domu... na ulici v B., ktorých predmetom je úhrada pohľadávky za služby poskytnuté sťažovateľkou dodávateľom (jednotlivým vlastníkom predmetného bytového domu). Sťažovateľka uvádza, že vzhľadom na nekonanie súdov v daných veciach (začatých v roku 2006) bola nútená *„postupne podávať ďalšie samostatné návrhy vo vzťahu k tým istým účastníkom, ale len za iné časové obdobia. Nároky pritom zostali rovnaké a medzi rovnakými stranami.“*

Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že okresným súdom je od roku 2007 až dosiaľ vedené *«aj konanie pod sp. zn. 5 C 24/2007. Aj predmetom tohto konania je úhrada sumy za poskytnuté plnenia v súvislosti s obytným blokom... v B. Doposiaľ – t. j. za viac ako 6 rokov – nebolo v predmetnej veci ešte ani jedenkrát rozhodnuté. Postup a dokazovanie je zjavne nesústredené a nemá oporu v platnej právnej úprave.*

Hoci došlo k spochybňovaniu oprávnenosti výkonu správy predmetného obytného bloku zo strany našej obchodnej spoločnosti, poskytovali sme všetkým jeho vlastníkom a obyvateľom všetky služby a úkony, aby nedošlo k ujme na ich právach.

Vo vzťahu k tým, čo neplatili za poskytnuté služby, sme postupne podávali jednotlivé žaloby – pritom sme dbali na to, aby nároky boli uplatnené v zákonnej lehote na príslušnom súde. V niektorých prípadoch boli žalované jednotlivé mesiace a v niektorých prípadoch aj plnenia podľa koncoročného vyúčtovania (vždy do 31. 05. toho-ktorého roka).

Po viac ako šiestich rokoch v inej právnej veci Okresného súdu v Bardejove pod sp. zn. 4 C 231/2006 (týkajúci sa predmetného obytného bloku) bol vyhlásený rozsudok a tento bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2 Co 127/2011. Z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 127/2011 /týkajúceho sa práve bloku.../ – z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že „žalobca v tomto konaní požaduje úhradu nezaplatených preddavkov na plnenia spojené s užívaním bytu a na správu domu... odvolací

súd k tomu dodáva, že takýto postup zo strany žalobcu je zásadne možný, avšak iba do času (!!!) kým nie je vypracované vyúčtovanie jednotlivu určených platieb za obdobie celého roka, v ktorom tieto preddavky boli uhradené.“

K tomu dodávame, že z našej strany jednotlivé žaloby boli podávané postupne a len vďaka tomu, že dlhodobo nedošlo k rozhodnutiu vo veci samej, ide o prelínanie jednotlivých období kalendárneho roka. S odstupom času – v súčasnosti už nie je žiadny problém v prípade spojenia vecí do jedného konania vyčísliť – tak ako to konštatuje v hore uvedenej veci aj krajský súd – celkový nedoplatok, z ktorého bude zrejmá reálna výška prípadných nedoplatkov voči jednotlivým vlastníkom bytov v obytnom bloku.

Tomu ale bráni tá skutočnosť, že je tak možné urobiť iba v prípade spojenia vecí do jedného konania, aby došlo k možnosti uplatňovať nároky podľa vyúčtovania!».

Okresný súd napadnutým uznesením zamietol návrh sťažovateľky na spojenie vecí odvolávajúcej sa na odôvodnenie právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 127/2011 z 24. októbra 2010. Tým malo dôjsť podľa sťažovateľky „k znemožneniu uplatnenia práva a nárokov opierajúcich sa aj o zhora uvedený rozsudok krajského súdu“, pretože toto procesné rozhodnutie bráni uplatňovaniu jej hmotnoprávných nárokov.

Sťažovateľka podotýka, že okresný súd vyhlásil napadnuté uznesenie „počas pojednávania a bez písomného vyhotovenia. Týmto postupom nám znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré nám Občiansky súdny poriadok dáva.“. Podľa sťažovateľky „Ak nebude umožnené spojenie vecí – dochádza tak k zmareniu nárokov v dôsledku postupu okresného súdu legitímne založených rozsudkom krajského súdu.“.

Sťažovateľka považuje interpretáciu § 112 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) za takú, ktorá zjavne vybočila z ústavných medzí, lebo porušila princíp zákazu *denegatio iustitiae* a zasiahla tak do jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 24/2007 je podľa názoru sťažovateľky aj v hrubom rozpore s judikatúrou ústavného

súdu (ktorú vo svojej sťažnosti cituje), v nadväznosti na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd v Bardejove vo veci pod sp. zn. 5 C 24/2007 uznesením o zamietnutí návrhu na spojenie vecí zo dňa 28. 11. 2012 porušil základné právo spoločnosti S., s. r. o., B., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie o zamietnutí návrhu na spojenie vecí Okresného súdu v Bardejove sp. zn. 5 C 24/2007 zo dňa 28. 11. 2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom z 8. februára 2013, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľka na pojednávaní dňa 28. 11. 2012 predložila súdu písomný návrh na spojenie vecí vedených na tunajšom súde pod spisovými značkami 3 C 207/2006, 3 C 215/2006, 2 C 218/2006, 2 C 225/2006, 5 C 4/2007, 4 C 23/2007, 5 C 24/2007, 4 C 46/2008, 5 C 44/2008, 3 C 91/2008, 5 C 72/2008, 1 C 93/2008, 5 C 47/2008, 3 C 149/2008, 2 C 95/2008, 4 C 41/2008 a 1 C 23/2008 a 4 C 253/2007. V predmetných konaniach sú účastníkmi vždy sťažovateľka ako žalobca proti žalovaným, ktorými sú jednotliví vlastníci bytov v bytovom dome na ulici..., B., a zároveň ďalší žalovaný spoločnosť B., s. r. o. V každom konaní sú teda rovnakí účastníci len uvedené dve obchodné spoločnosti a v každom konaní sú zároveň účastníkmi vždy iné fyzické osoby. Neexistuje konanie, ktoré by malo rovnakých všetkých účastníkov. Predmetom konania v každom vyššie uvedenom spore sú žalobné nároky sťažovateľky voči jednotlivým vlastníkom za služby spojené s bývaním, respektíve konečné vyúčtovania za poskytnuté služby. Sťažovateľka tvrdí, že bola v určitom období správcou vyššie uvedeného bytového domu. Zároveň v každom z týchto konaní sťažovateľka vzniesla alternatívny nárok voči žalovanému B., s. r. o., na vydanie bezdôvodného obohatenia pre prípad, ak by súd ustálil skutočnosť, že sťažovateľka nie je správcou uvedeného bytového domu, tvrdiac, že sťažovateľka zabezpečovala za rozhodné obdobie služby spojené s bývaním.

Tento návrh súd (sudca JUDr. S. I.) uznesením na pojednávaní dňa 28. 11. 2012 zamietol, pretože na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Písomné uznesenie

súd nevyhotovoval v súlade s § 168 ods. 2 O. s. p., pretože ho nepovažoval pre vedenie konania za potrebné, a nie je voči nemu prípustné odvolanie a účastníkom sa neukladá žiadna povinnosť. Je to zároveň uznesenie, ktoré neobsahuje odôvodnenie a je výlučne na príslušnom sudcovi, či takýto postup zvolí, alebo nie. Na spojenie vecí nie je žiadny nárok. Sudca môže spojiť za určitých podmienok veci na spoločné konanie, nie musí.“

Okresný súd ďalej poukázal na to, že právne veci, ktorých spojenia sťažovateľka navrhovala, sú pridelené na prerokovanie a rozhodnutie viacerým sudcom tohto súdu, a spojením vecí do jedného konania by preto podľa neho došlo k porušeniu zásady zákonného sudcu v tých veciach, v ktorých by rozhodol sudca, ktorému boli veci pridelené na prerokovanie a rozhodnutie náhodným výberom pomocou aplikácie a v súlade s rozvrhom práce. V prípise okresného súdu sa označujú námietky sťažovateľky ako právne irelevantné a zdôrazňuje sa skutočnosť, že sťažovateľka *«účelovo zamlčuje podstatné skutočnosti, ako je napríklad to, že sa rozhodnutie týka vedenia konania, veci sú vedené u rôznych sudcov, konanie bolo niekoľko rokov prerušené ako aj to, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 127/2011 (ďalej len „krajský súd“), ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 231/2006 a bola zamietnutá žaloba sťažovateľky s odôvodnením, že za rozhodné obdobie nebola správcom vyššie uvedeného bytového domu.*

Rovnako nebolo potrebné písomne vyhotoviť uznesenie v zmysle § 168 ods. 2 O. s. p., čo sťažovateľka tiež namietala.

Pokiaľ sťažovateľka zároveň namieta, že súd nespojil všetky konania do jedného, je na mieste sťažovateľke pripomenúť, že to bola ona, ktorá podávala na tento súd jednotlivé žaloby a to dokonca v mnohých prípadoch opakovane voči rovnakým vlastníkom za rovnaké obdobie napriek tomu, že mohla v už začatých konaniach, ktoré sa skutočne týkali tých istých účastníkov (avšak za iné časové obdobie) rozšíriť svoj žalobný návrh bez toho, aby podala novú žalobu. Neučinila tak a bolo to jej právo. Zároveň však nemôže považovať za zásah do svojich práv, ak súd takéto konania nespojí na spoločné konanie.»

Okresný súd taktiež upriamil pozornosť na skutočnosť, že *„vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 48/2013 o sťažnosti obchodnej spoločnosti S., s. r. o., ktorou namietala*

porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. 7. 2011 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. 10. 2012, ústavný súd sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., pre zjavnú neopodstatnenosť a nedostatok právomoci ústavného súdu odmietol. Právny základ tejto veci je rovnaký ako právny základ ostatných dotknutých konaní v časti nároku, v ktorom sa sťažovateľka domáha voči vlastníkom bytov na ulici... v B. zaplatenia služieb za bývanie. Predmetnými rozsudkami súd žalobu zamietol s odôvodnením, že sťažovateľka nebola za rozhodné obdobie správcom vyššie uvedeného bytového domu a nemôže si voči jednotlivým vlastníkom bytov a nebytových priestorov uplatňovať nároky za služby spojené s bývaním.“.

Na záver okresný súd vo svojom prípise uviedol, že uznesením sp. zn. 5 C 4/2007 zo 4. januára 2013 „boli spojené na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5 C 4/2007, 2 C 95/2008, 4 C 46/2008, 5 C 24/2007 a 4 C 253/2007, ktoré sa budú viesť po spoločnou spisovou značkou 5 C 4/2007. Vo všetkých uvedených konaniach je zákonným sudcom JUDr. S. I. a môže teda pri ich spojení postupovať v súlade so zákonom a zásadou hospodárnosti. Iné konania, tak ako to navrhovala sťažovateľka, však spojiť na spoločné konanie dotknutý sudca nemohol z vyššie uvedených dôvodov.“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľka, ktorej právnenému zástupcovi ústavný súd zaslal stanovisko okresného súdu, možnosť vyjadriť sa k nemu v určenej lehote nevyužila.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“; (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

Zásada subsidiarity zahŕňa okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V predmetnej veci sťažovateľka namieta, že okresný súd zamietol uznesením sp. zn. 5 C 24/2007 z 28. novembra 2012 jej návrh na spojenie vecí na spoločné konanie, čím podľa nej porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne vyjadrujúc názor, že ním okresný súd zjavne vybočil z ústavných medzí, čím malo dôjsť k porušeniu zákazu princípu *denegatio iustitiae*.

Napadnuté rozhodnutie je v danom prípade rozhodnutím o vedení konania, nejde teda o meritórne ani o konečné rozhodnutie, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania. Aj keď z formálneho hľadiska je napadnuté uznesenie právoplatným rozhodnutím, konanie medzi sťažovateľkou ako navrhovateľkou a odporcami vedené pod sp. zn. 5 C 24/2007 ďalej pokračuje.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti (nezákonnosti) a arbitrárnosti rozhodnutia okresného súdu ako prvostupňového súdu konajúceho v právnej veci sťažovateľky nemôže byť samo osebe dôvodom na namietanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd v danom prípade neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, jej návrhom na spojenie vecí sa zaoberal a rozhodol o ňom, aj keď nie v súlade s jej predstavami. Sťažovateľka mala a aj bude mať v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom, resp. v odvolacom konaní a následne prípadne aj pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky možnosť uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V právnej veci sťažovateľky sa súdne konanie nachádza v štádiu prvostupňového konania a okresný súd v ňom bude vykonávať ďalšie dokazovanie na účel objasnenia skutkového stavu veci. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľka bude môcť v konaní pred okresným súdom

vyjadriť za tých istých podmienok ako druhý účastník konania na strane odporcu. Sťažovateľka má k dispozícii všetky procesné oprávnenia, ktoré jej priznáva Občiansky súdny poriadok, teda aj právo na riadne opravné prostriedky v prípade neúspechu pred okresným súdom a tiež právo využiť mimoriadne opravné prostriedky proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci, pokiaľ by vyznelo v jej neprospech.

Sťažovateľke napokon nič nebráni, aby v budúcnosti napadla sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj konečné rozhodnutie, ktoré bude v jej právnej veci vydané, t. j. rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktoré jej zákon na ochranu jej práv účinne poskytuje, a to v prípade, ak dospeje k záveru, že v dôsledku tohto rozhodnutia boli porušené jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantované práva alebo slobody. Najskôr teda musí prebehnúť celé konanie až do štádia meritórneho právoplatného rozhodnutia všeobecných súdov a až potom sa sťažovateľke naskytne možnosť na eventuálne podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd už vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že ústavný súd

a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej judikatúry taktiež vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na to, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky je však navyše aj to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Samotné uznesenie o zamietnutí návrhu na spojenie vecí, keď prístup sťažovateľky k súdu zostáva zachovaný, nemožno hodnotiť ako postup protiústavný len preto, že sťažovateľke nevyhovuje vedenie samostatných konaní o jej žalobách, a to ani napriek tomu, že tieto spolu skutkovo súvisia, resp. sa týkajú tých istých účastníkov.

Ústavný súd nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky z uvedenej zásady, ani pokiaľ ide o túto sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na spojenie vecí. Pokiaľ by ústavný súd preskúmal sťažnosť predtým, než o veci samej definitívne rozhodne príslušný súd, mohol by zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov a nedodržel by princíp subsidiarity sťažnosti ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažnosť bola za danej procesnej situácie podaná predčasne. Sťažovateľka totiž bude mať, resp. má možnosť uplatniť ochranu svojich práv v ďalšom konaní pred všeobecnými súdmi.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Vzhľadom na to sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka námietky sťažovateľky, že okresný súd vyhlásil napadnuté uznesenie počas pojednávania, bez písomného vyhotovenia a ňou namietanými skutočnosťami sa v rámci jeho odôvodnenia nevysporiadal, je potrebné uviesť, že takýto postup je v súlade s § 168 ods. 2 a § 169 ods. 3 OSP, a preto podľa názoru ústavného súdu je napadnuté uznesenie v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Ústavný súd dospel k záveru, že výklad a aplikácia § 112 OSP okresným súdom boli v danej veci v medziach zákona a aj ústavne konformné a postup, ktorý zvolil okresný súd, zjavne nezakladá neprípustné ústavnoprávne konzekvencie, nepredstavuje neodôvodnené vybočenie zo štandardov výkladu procesného práva a nie je ani výrazom nepredvídateľnej interpretačnej svojvôle.

Skutočnosť, že sťažovateľka s rozhodnutím okresného súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol (z dôvodu uvedeného v enunciiáte svojho rozhodnutia), nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2013